

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2011/1

duben 2011

Pane, smiluj se!

Třiadvacátá kapitola první České kroniky Kosmovy přináší pěknou epizodu, která se odehrála při intronizaci prvního pražského biskupa Dětmara. Když byl arcibiskupem mohučským vysvěcen, „nový biskup, ozdoben jsa mitrou, přijel do hlavního sídla Prahy a byl u oltáře svatého Víta nastolen. Duchovenstvo přitom zpívalo *Te Deum laudamus*; prostější pak a zpěvu neznalý lid volal *Krlešu*.“ Při prvním čtení si možná neuvědomíme, že jde o zkomolený přepis invokace *Kyrie eleison* – Pane, smiluj se. Je to první zaznamenaná modlitba českých věřících ze samého počátku křesťanství. Lze z toho vyvodit, že misionáři, kteří hlásali českým kmenům křesťanství, volili cestu důmyslně promyšlenou. Vždyť více než po tisíce letech rozvoje katolické víry v naší vlasti se modlíme totéž denně při každé mši svaté. A procházíme-li ve svatopostní době denní modlitbu Církve, nespočetněkrát doslova nebo v různých variacích se tam opakuje, rýsuje nám cestu ke slavnosti Vzkříšení a vybízí k zamyšlení.

Touto stručnou formulí, kterou si snadno zapamatovali naši dávní předkové, negramotní a napůl ještě pohané, je vyjádřena podstata naší víry: že Bůh je naším Pánem, miluje nás, smiloval se nad hříšným lidstvem a poslal na svět svého Syna, který z lásky k nám přijal lidství a svou smrtí a vzkříšením nám zjednal spásu. A my nyní touto jednoduchou exklamací vyjad-

řujeme svou víru, naději a lásku: víru už tím, že se k Bohu obracíme s prosbou o smilování, s prosbou, aby se na nás naplnily účinky jeho spásonosné-

ho díla, určeného všemu lidstvu; kdybychom neměli naději, že naše prosba bude vyslyšena, asi bychom my sami a tím méně naši předkové po celé generace nebyli v úpěnlivém volání k Pánu ve své důvěře vytrvalí; a prosíme-li o Boží lásku, vyslovujeme zároveň ujištění o své lásce vlastní s touhou o její posílnění: „smiluj se“ je shodného slovního kmene se slovem „milování“, a ve staré češtině byla „milost“ synonymum „lásky“, tj. vyjadřovala totéž.

Neoddělitelně je tato základní modlitba výrazem, trochu skrytým, naší pokory, či aspoň prosby o ni: jako pokračování je totiž zamlčeno to samozřejmé, co se v různých jiných variantách a souvislostech vyjadřuje naplno: smiluj se nade mnou hříšným, nad námi hříšnými.

Cesta spásy je dílo lásky a dílo smi-

lování, onu totožnost v českém jazykovém vyjádření dobře vnímáme. A první vyznání našich „prostých a zpěvu neznalých“ předků nám může být stálým vzorem, i kdybychom byli stokrát přesvědčeni, že jsme po tisíce letech pronikli k podstatě křesťanství hlouběji a že jsme křesťané zralejší, vyspělejší a moudřejší. O to základní a jediné potřebné, o Boží smilování, musíme Pána prosit všichni bez výjimky se stejnou prostotou a důvěrou, se stejnou otevřeností a nabídkou pokání, k němuž nás zvláště vyzývá a inspiruje čtyřicetidenní půst. Časté a vytrvalé opakování této invokace, typické pro předvelikonoční přípravu, by nám mělo zajistit, že tento první výkřik české křesťanské duše, který nám kronikář před staletími zaznamenal, se stane pro každého z nás i posledním vzdechnutím na tomto světě, posledními slovy, s nimiž překročíme hranici času: Pane, smiluj se!

Mojmír Trávníček

Josef Veselý

*Pýcha zloba závist
strašná kladiva
jež denně přibíjejí na kříž
ruce i srdce nevinných*

*Jsi vždycky s námi Kriste Ježíši
i ve svém odsouzení k nebytí
a třebaš ruce na kříž přibity
ty ruce stále objímají svět*

Čtrnáct svatých pomocníků

Svatý Achác

Sv. Achác je mezi 14 ti pomocníky první v řadě podle abecedy i podle data své mučednické smrti: zemřel za Hadriána pronásledování pravděpodobně okolo roku 118. S jeho identitou i jménem bývaly potíže. Byl zaměňován s biskupem Achatem z Cařihradu, umučeným za Diokleciána, nebo s biskupem Achácem, který působil v Malé Asii za císaře Decia; jeho případ byl ojedinělý a kuriózní, neboť podle legendy, když císař četl obžalobu s protokolem o výslechu sv. biskupa a jeho disputaci s prefektem Marcianem, „nalezl v jeho pádných a rozhodných odpovědích takovou zálibu, že jsa v dobré míře se usmál a nařídil Acháce propustit na svobodu“.

Sv. Achác z Arménie (uváděný leckdy také jako Agát nebo Achát) však mučednickému

osudu neunikl. Byl vysoce postaveným důstojníkem a za pronásledování Hadriána se neohroženě přihlásil k víře v Ježíše Krista, byl podroben rozmanitému mučení a po vzoru svého Pána byl bičován, opatřen trnovou korunou a drásán trny a nakonec ukřižován. Podle legendárního podání bylo spolu s ním ukřižováno 10.000 vojáků. Legendy barvitě líčí, jak byl vyslán v čele devítitisícového vojska k potlačení povstání. Jeho vojáci měli strach z desetinásobné přesily, ale když všichni přijali křesťanství, slavně zvítězili za přispění andělů. Císař vyslal proti nim jiné vojsko, aby je přinutil k odpadu. Když nepodlehli ani mučení, přijalo víru dalších 1.000 vojáků a všech deset tisíc bylo ukřižováno údajně na úpatí hory Ararat.

Sv. Achác bývá zván jako patron proti

strachu ze smrti, při zoufalství a v beznadějných situacích, a také ve sporech o spravedlnost. Příkladná je jeho víra v pomocné přispění Božích andělů, zejména při umírání. Andělé budou při nás stát i při naší smrti a je zapotřebí včas je o to prosit. - Jedna ze starobylých liturgických modliteb prosí sv. Acháce, aby nás chránil „před nákazou lakoty“ – což je prosba dnes zvlášť potřebná, uvědomíme-li si, že ve slovníku katolické morálky zahrnuje hřích lakoty i to, co teď nazýváme neutrálně „konzumním způsobem života“. A ten vede přecasto k nečutným dědictvým hádkám a soudům a zákonitě i k vytěšňování myšlenek na smrt. Zdá se, že tento svatý pomocník může mít zajisté dostatek práce i v třetím tisíciletí. Měli bychom se naučit znovu ho vzývat, i když nám ho už 22. června nepřipomíná liturgický kalendář.

Připravil Mojmir Trávníček

Misionář z Indie na návštěvě na Valašsku

Součástí komunity Společnosti Božího Slova v Misijním domě sv. Arnolda Jansseny v Bratislavě jsou dva čokoládoví mladíci z Indie. S jedním z nich br. Johnym Georgem Ambattu jste se mohli blíže seznámit v rozhovoru uveřejněném před dvěma lety. Nyní si vám dovolíme předložit rozhovor s tím čokoládovějším z nich, br. Martinem Lonappan Madassery.

Oba složili v říjnu v Nitře své věčné sliby, měsíc nato přijali v Bratislavě jáhenské svěcení a v červnu přijmou v Nitře kněžské svěcení. Br. Johnny Georg dostal jako zemi svého misijního určení Slovensko a br. Martin Papuu-Novou Guineu.

Br. Martine, pamatujete si, kolik rozhovorů jste již na Slovensku či u nás poskytl?

Již několik rozhovorů jsem měl a psal jsem i nějaké články o sobě. Mohu říct, že toto je myslím čtvrtý rozhovor.

Vy jste přišli z Indie na Slovensko společně s br. Johnym Georgem?

Ano. My jsme přišli na Slovensko 2. listopadu 2005, na Dušičky. Byl jsem poprvé mimo svou rodnou zemi, Indii. Poprvé jsem viděl tolik bílých lidí, kteří se usmívají. Poprvé jsem zde viděl sníh, poprvé jsem tady i lyžoval s P. Markem Poláčikem. On byl mým učitelem lyžování. Teď, když jedu na lyžích vypadám jako žába.

Znali jste se již v Indii?

Rok jsme spolu byli v noviciátu a dva roky

jsem spolu studovali filozofii, tak jsme se tedy už znali tři roky.

Jak k tomu došlo, že jste se dostali dále studovat na Slovensko do Bratislavy?

Když jsem dokončil studium filozofie, měli jsme pro další studium otevřeny tři země: Slovensko, Maďarsko a Mexiko. V každé zemi je jiný studijní program v rámci výměny kultury a jazyka. A my v té zemi můžeme dále studovat teologii. Já jsem si vybral jako první zemi Slovensko. Neměl jsem vážné důvody, jen takové maličkosti. Jeden kněz původem ze Slovenska, P. Michal Slivka, pracoval v Indii 40 let a já měl takovou touhu vidět zemi odkud pochází. Možnost vidět sníh, bílé lidi... kvůli tomu jsem si vybral Slovensko.

Stále mluvíte o tom, že v Indii jste neviděl sníh. Jaké počasí je v Indii?

Celkově je v Indii velmi různé počasí. Indie je velká a já pocházím z její jižní části ze státu Kerala. Tam bývá 6 měsíců období dešťů, kdy je asi 22 stupňů, a 6 měsíců bývá tepleji - 37 až 40 stupňů. Studoval jsem ve středu Indie, tam bývá v období dešťů 15 stupňů a když je teplo 40-45 stupňů. V severní Indii padá v horách v Himalájích sníh, ale tam jsem nikdy nebyl. Musel bych jet 3 dny vlakem a neměl jsem nikdy možnost se tam dostat.

Váš spolubratr pochází ze stejné oblasti jako Vy?

On také pochází ze státu Kerala, ale k Joh-

nymu bych musel jet asi 5 hodin autobusem, nebo vlakem.

Vy jste se podle toho, co mi ukazujete na mapě, narodil na pobřeží moře...

Já jsem mohl být u moře z domu asi za 20 minut a mohl jsem se koupat. U nás ale není zvykem se jít koupat do moře. Tady v Evropě, na Slovensku, v Čechách máte takovou myšlenku, že chcete být alespoň trochu tmavší, tak jezdíte k moři se opálit. Ale my jsme už tmaví a nechceme být ještě tmavší, tak moc často nechodíme k moři.

Z jaké rodiny pocházíte, čím se vaši rodiče živili?

Moji rodiče ještě žijí, otec má 80 roků a maminka má 75 roků. Když byl otec mladší, pracoval na kaučukových plantážích, maminka pracovala v domácnosti. Bylo nás pět dětí, tak měla s námi dost starostí. Já jsem mezi nimi nejmladší. Když jsem byl malý, starší sourozenci všichni doma pomáhali. Všichni jsme věřící. U nás už v prvním století bylo křesťanství, přinesl ho tam apoštol Tomáš a od té doby máme křesťanskou víru. Tuto víru jsme všichni zdědili od rodičů. Mám dva bratry a dvě sestry. Nejstarší bratr je ženatý a má dvě děti, starší sestra je řeholní sestrou (působí v Indii), jako třetí se narodil bratr a ten má také dvě děti a čtvrtá se narodila sestra ta má také dvě děti. Já jsem z nich nejmladší.

V jaké řeholi je Vaše sestra?

Má sestra je v řeholi sv. Josefa Trudperta,

✠ Ježíši můj, opět se blíží chvíle, kdy zůstanu sama s Tebou. Ježíši, prosím Tě z celého srdce, dej mi poznat co se Ti na mě nelíbí. Zároveň mi dej poznat, co mám dělat, abych Ti byla milejší. Neodmítni mi tuto pomoc a buď se mnou. ✠

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

společnost byla založena ve Francii. Oni působí v Americe, Indii, tato společnost není moc rozšířena, ale řeholních sester je ve světě asi 500.

Jakou mají náplň-poslání?

Většinou pracují jako sociální pracovníci, někteří pracují i ve škole. Většinou ale pomáhají sociálně slabším.

Jakého vyznání jsou lidé v Indii?

Asi 80% hinduistů, katolíků je 2,3 % a další jiná náboženství.

Váš spolubratr z Indie nám prozradil, že je syrsomalankarského obřadu, jste téhož obřadu?

Ano, jsme stejného obřadu.

Z vašeho pohledu jak se tento obřad nejvíce liší od latinského, tak jak ho známe my?

My většinou během mše zpíváme. Ve všední den trvá mše hodinu, v neděli hodinu a půl a je takovým zpívaným způsobem. Já když se této mše účastním, tak se lépe cítím, tak jako doma. To je asi největší rozdíl. Mše je trochu podobná řeckokatolické.

Můžete nám přiblížit klasický kostel v oblasti ze které pocházíte?

Uvnitř kostela je oltář, ale my uvnitř kostela nemáme lavice. Sedíme na podlaze, všichni si vyzouváme sandály nebo boty před vstupem do kostela, aby se to tam nezašpinilo. Máme takovou mentalitu, aby se Boží místo uprostřed kostela zachovalo čisté a také aby se druzí nezašpinili od našich špinavých bot, když sedíme na podlaze. Kromě starších lidí, ti musí sedět stranou na židličky, ale ostatní sedí na zemi. Také je rozdíl v tom, že chlapi a muži sedí na jedné straně kostela a dívky a ženy na druhé straně kostela. Tady sedávají manželé vedle sebe v lavici, ale my to máme takto. Je to i kvůli tomu, aby se nás dovnitř více vlezlo. Na nedělní mši přijde více než tisíc lidí, v neděli máme dvě mše a nemáme zase tak velký prostor, ale všichni chtějí být uvnitř kostela přítomni na bohoslužbě. Kostel je postaven z kamenů, je vysoký a na střeše jsou pálené tašky z hlíny.

Vaše jméno i jméno vašeho spolubratra jsou podle jmen světců. Já bych očekávala nějaká exotická jména. V Indii mají všichni křesťané taková jména?

Křesťané ve starší generaci takovéto jména dávali. U nás je znám sv. Martin de Porres, světec z afro-indiánských rodičů. Mohu říci, že po něm mám jméno. Můj brat je Paulus, je vlastně poindičtý Pavel. Nejstarší je Georgie-Jiří, sestra je Lissy. Děti mého bra-

tra mají ale už úplně jiná jména, například Ginoy Joseph, Jomol Mariam (Marie), Mego Ouseph (čti Medžo Ouzef-jiná forma jména Josef) to jsou úplně jiná jména. V naší a starší generaci se dávala jména podle světců, ale pomalu přichází změna.

Je Indie rozdílná země z hlediska majetku a chování obyvatel?

Br. Martin SVD v Indii

V Indii máme chudobu i bohaté lidi. Můžeme vidět obrovský rozdíl mezi bohatými a chudými. Na jedné straně jsou velké nádherné budovy a na straně druhé vidíme slumy. To jsou extrémní rozdíly. I z hlediska náboženství máme vícero náboženství. Lidé, muži i ženy, mají ve společnosti své postavení. Ale v některých oblastech jsou ženy potlačovány a muži mají velkou autoritu.

Dnes jste s P. Markem navštívil hodiny náboženství na hrozenkovské škole. Jaký je rozdíl mezi školou kam jste například chodil vy v Indii a mezi naší školou?

Byl jsem ve vícero školách vykládat o Indii a ukázat naše oblečení... Tady jsem viděl trochu méně dětí, velmi jsem se tomu divil. Asi máte málo dětí. My v Indii máme 1 milardu obyvatel. V oblasti ze které pocházím je 300 miliónů lidí. Tato oblast je o něco menší než Slovensko. Když já chodil do školy, tak nás sedělo 45 v jedné třídě a byli jsme natlačeni v lavicích po pěti. Tady jsem viděl pěkné podmínky, děti mají dost místa, máte ve třídách televizor, počítač, ale nevím jestli si těchto podmínek váží. Já jsem jim dnes do-

poručoval, aby si toho vážily. V mnoha zemích děti nemají takové podmínky. Když porovnáme indickou školu se školami na Slovensku a vaší, tak úroveň je velmi dobrá. Naše děti se ale i přes horší podmínky učí dobře, protože musí zápasit o to, aby dostali dobré zaměstnání. Tady jsem si všiml také velké lhostejnosti. Děti si říkají: „I když se neučím, tak se budu mít také dobře.“ V Indii se děti snaží, aby se někam dostaly.

Co děti nejvíce zajímalo?

Děti měly zajímavé otázky: jak žijeme, jak děti chodí do školy. Ptali se na zvířata, jestli jsou u nás kobry, tygři či sloni. Já jsem jim řekl, že my jezdíme do školy na slonech a potom každé dítě když přijede na slonu, tak ho nemá kam zaparkovat. Udělal jsem si z toho srandu, my jsme i zazpívali a tancovali, bylo to velmi příjemné setkání.

Viděla jsem fotky z vašeho setkání a děti si zkoušely oblečení ve kterém se v Indii běžně chodí?

V tom oblečení, co jsem jim ukazoval, lidé chodí na svatby a do kostela a bylo pro dospělé ženy. Donesl jsem oblečení pro ženy, tak jim bylo trochu velké, ale oblékly se do toho.

Jak děti v Indii chodí do školy oblečené?

U nás děti musí chodit v uniformě. Každá škola má svoji uniformu a ta je důležitá. I proto když se například ztratí, nebo se něco stane, aby byly rychle k rozeznání. A také proto, aby ve škole byl takový pořádek, zde děti chodí ve všelichem.

Tedy na podzim to bylo pět roků co jste tady, jak jste si zvykl na naše podnebí a kulturu a s čím máte ještě problémy?

Když jsem přijel, neuměl jsem slovensky ani slovo, snažil jsem se učit. Začátky byly velice těžké, ale zvykl jsem si na jazyk, jídlo i kulturu. Ten kdo chce být misionářem, tak si musí zvyknout! Pomalu jsem začal mluvit slovensky a zvykl jsem si i na sněh. Já se nikdy nemohu změnit, nemohu se stát Evropanem, já stále zůstávám Indem. Ta podstata v člověku zůstane. Mohu říci, že stále bojuji, ale už zde budu jen půl roku. Pak půjdu do jiné země a musím začít od začátku. Misionář přijde, zvykne si a za chvíli zase odejde na jiné místo. Mohu ale říci, že na brynzové halušky jsem si nezvykl. Sním je, ale až tak mi nechutnají. Já nemám s jídlem problém. I doma jsem vždy snědl co mi dali na stůl.

Na misijní jarmark pořádaný každým rokem v Bratislavě jste letos připravovali nějaké jídlo, co to bylo za indickou specialitu?

✠ *At' žádná duše nepochybuje, i ta nejbídnější. Dokud žije, každá může dosáhnout velké svatosti, protože síla Boží milosti je velká. Záleží jenom na nás, abychom neodporovali Božímu působení.* **✠**

...ROZHOVOR...AKTUÁLNÍ...ROZHOVOR...AKTUÁLNÍ...ROZHOVOR...AKTUÁLNÍ...

Název je samusa, to jsou plněné placky z pšeničné mouky. Uděláme takovou omáčku z brambor, hrachu, mrkve a plníme ji do tašiček. Pak se to prodávalo na misijním jarmarku a výtěžek z tohoto jarmarku se tentokrát posílal na Madagaskar.

Kdy přijmete v Nitrě kněžské svěcení a jaké máte misijní určení?

Vysvěcen budu 18. června a dostal jsem misijní určení Papua-Nová Guinea. Říkám lidem, že tam jsou kanibalové, tak mě možná už za týden sežerou. Tak už nechci mnoho přibírat, aby mě kanibalové neseždli tak rychle, snad dají přednost někomu tučnějšímu. (smích) Kanibalismus tam už moc neexistuje. Budu si tam muset zvyknout od začátku, kultura, jídlo...

PNG je kulturou asi blíže k Indii než Slovensko?

Ano, trochu ano. Mentalita lidí je určitě bližší, než na Slovensku. I evropská a indická kultura je úplně odlišná.

Kněžské svěcení je vždy velká slavnost, má někdo z vaší rodiny možnost se toho vašeho zúčastnit?

Plánuje přijet z Indie můj bratr a sestra, co je v řeholi. Když Pán Bůh dá, a také dostanou vízum. Měli by přijet i Johnovi rodiče.

Po vysvěcení máte možnost ještě navštívit svoji rodnou zemi Indii?

Potom 30. července odcházím ze Slovenska a možná se už nikdy nevrátím. 13. srpna budu primiční mši sloužit ve své rodné vesnici, tak vás na ni všechny srdečně zvou. (smích) Možná přijde tak 1500 lidí na oslavu.

V Indii si musím vyřídit vízum do PNG a měl bych odcestovat na misi, ale nevím jestli vízum dostanu tak rychle. P. Rasťo (red.pozn.hrozenkovský kaplan) říkal, že dostat vízum je trochu těžší, ale snad ho dostanu.

Teď momentálně jste měl společně s ostatními seminaristy lyžovat v Terchově, proč jste se rozhodl raději přijet do Nové-

ho Hrozenkova?

Nemohu lyžovat, protože minulý rok jsem spadl při basketbalu a natrhl jsem si svaly na koleně. Rozhodl jsem se využít čas a naučit se něco z jazyku

Tok Pisin, který budu používat v PNG. Určitě víte, že P. Rasťo Kršák byl na misi v PNG a teď mě ho trochu učí.

Takže jste zde na studijním jazykovém kurzu?

Ano, ale jen týden.

V Novém Hrozenkově nejste poprvé, jak se vám tu líbí?

Velice dobře. Lidé se na mě velmi pěkně usmívají a někdy říkají že strážím vesnici. Když jdu na procházku, tak se lidé za mnou otáčejí a říkají, tak to je ten černý. Já jsem zde velice rád.

Když se na vás spolubratry z Indie podívám, tak jste každý úplně jiný. Člověk

by si nemyslel, že jste oba Indové...

Každý jsme jiný, v Indii jsou lidé vzhledem velice rozdílní, závisí to od genů. Můj rodný bratr, který snad přijede, je o mnoho bělejší než já. Máme sice stejné rodiče, ale on je bělejší. Já jsem doma nejčernější. Někdy jsou opravdu velké rozdíly.

Já jsem poznala ve svém životě zatím jen dva Indы, ale mohu říci že jste oba velice veselí náatury, taková jsou všichni Indové?

Myslím že ano, nemusíme být smutní. (smích) Musíme život brát s radostí a každý den nepřemýšlet co bude... My Indové jsme nejspíš trochu temperamentnější a veselější, i jako řeholníci jsme šťastní. My nejsme nikým nuceni do řehole vstoupit a život v řeholi a v kněžské službě žijeme s opravdovou radostí.

Máte pro nás nějaké poselství?

Já vám všem přeji vše dobré a přeji vám, abyste byli dobrým příkladem pro všechny lidi ve vašem okolí. Abyste dávali dobrý příklad, a tak šířili křesťanskou víru i přítomnost Ježíše Krista všude.

Připravila Ingrid Petřeková

Jací jsou Japonci lidé?

„Když někomu v bytě najednou začne téct voda, tak jeho obyvatelé dají ven ceduli, aby si jiní lidé mohli přijít pro vodu. Dělíme se o to, co máme: vodu, jídlo teplomety... Nikdo nekrade, neokrádá, nestrká se ve frontách...“, píše ve svém dojemném dopise profesorka z Japonska.

Jaká je doopravdy situace mezi lidmi, nejlépe popisuje dopis jedné profesorky angličtiny, která učí ve městě Sendai. Dojímavý dopis profesorky Anne přátelům byl zveřejněn na Facebooku a bleskovou rychlostí se rozšířil po síti.

"Tady v Sendai vše vypadá dost neskutečně. Ale mám štěstí, že mám skvělé přátele, kteří mi velice pomáhají. Vzhledem k tomu, že můj byt již nelze nazývat bytem, přestěhovala jsem se k přátelům. Dělíme se o to, co zrovna máme: vodu, jídlo a teplomet. Spíme na zemi přitisknutí jeden k druhému, jíme u svitu svíček, vyprávíme si příběhy. Je nám teplo a atmosféra je přátelská a nádherná.

Během dne si navzájem pomáháme uklidit nepořádek v našich domovech. Někteří z nás sednou do auta a sledují zprávy na obrazovkách svých GPS, jiní si stoupnou do fronty na vodu, když začne fungovat hydrant. Pokud někomu začne v bytě téct voda, jeho obyvatelé hned vyvěsí venku ceduli, aby mohli přijít i ostatní a mohli si natočit vodu“, píše profesorka Anne, a zdůrazňuje:

'Líbí se mi, jak jsme odhodili vše nepodstatné'

"Je udivující, že tady, kde jsem, vůbec nedochází k nějakým krádežím nebo k nějakému strkání ve frontách. Lidé nechávají domovní dveře otevřené dokořán, protože je to jistější, když se náhodou země začíná znova otřásat. Pořád slyším, jak opakují: 'Takověhle to bylo kdysi, když si všichni navzájem pomáhali.'

Profesorka zdůrazňuje, jak jsou Japonci úžasní. "Každý den chodím do svého bytu podívat se, jak to tam vypadá, teď zrovna posílám tento mail, protože začala fungovat elektřina. A každý den na mě před vchodem do bytu čeká voda a jídlo, které mi tam někdo nechává. Nevím, kdo to je, ale je to tady pro mne. Staří muži se zelenými čepičkami chodí od dveří ke dveřím a kontrolují, jestli jsou všichni v pořádku. Cizinců se lidé ptají, jestli nepotřebují pomoc. Nikde nevidím příznaky strachu. Smíření s osudem, to ano, ale strachu nebo paniky – to ne."

převzato a zkráceno

✚ Ve všem co dělám, se nespolehám na své síly, ale na Boží milost.
S Boží milostí může duše zvládnout i největší těžkosti. ✚

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Milí farníci,

s velikou pomocí Matky představené a sestry archivářky se nám podařilo shromáždit a zpracovat životopisy rodaček z naší farnosti, které vstoupily do kláštera Milosrdných sester sv. Kříže. Jako první vstoupila do kláštera Milosrdných sester sv. Kříže dne 1. září 1918 Sestra Prokopa – Veronika Mazáčová a až do roku 1947 ji následovalo dalších 12 dívek. Dvě z nich nyní žijí v klášteře v Kroměříži. A právě jejich životopisy si vám dovoluujeme předložit jako první.

-IP-

Sr. Juliana - Anastázie Valušková Milosrdná sestra sv. Kříže

Narodila se 8. srpna 1919 v Novém Hrozenkově č. 707, ve Vranči pod Kohútkou.

Její tatínek Karel Valušek se živil jako rolník a maminka Anna (rozená Hadvičáková) se starala o domácnost, měli spolu celkem deset dětí.

Její o dva roky mladší sestra Rozárka vstoupila také do kláštera Milosrdných sester v Kroměříži, ale v 38 letech 22. června 1959 zemřela v Choryni na rakovinu.

Nejstarší bratr Jaroslav zemřel v koncentračním táboře Mauthausen, kam byl za druhé světové války odvezen kvůli dalšímu bratru Josefovi, který byl u partyzánů.

První kontakt s řeholicemi získala Anastázie v Napajedlích, kde se kamarádila s Aničkou Zelíkovou (sestrou III. řádu karmelského, dobrovolnou obětí lásky a smíru za duše a věrnou následovnicí svaté Terezie od Dítěte Ježíše).

Anastázie do kláštera Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži vstoupila ve svých necelých 21 letech v sobotu 4. května 1940. Rok a půl pracovala v nemocnici v Moravské Ostravě. Při začátku noviciátu přijala řeholní jméno sestra Juliana. První řeholní sliby složila 31. července 1943 v Kroměříži, poté zůstala v klášteře v Kroměříži a vykonávala domácí práce, zvláště v prádelně. Během války byly sestry v klášterním domě ubytovány společně s Němci. V pohnuté době dne 29. září 1950 byla s ostatními sestrami odvezena do centralizačního kláštera v Bohosudově. Od 28. září 1951 do 25. listopadu 1953 byla společně s 25 spolusestrami státními úřady určena k práci v prádelně bavlny Velveta ve Varnsdorfu, kde pracovala jako mazač strojů.

25. listopadu 1953 přišla do charitního domova v Bílé Vodě u Javorníka, kde vyko-

návala domácí práce. Poté jako důchodkyně pobývala v klášteře v Choryni od 3. srpna 1993 do 30. října 2003.

Od 31. října 2003 žije v klášteře v Kroměříži.

Sestra Juliana je zvědavá, velice přátelská a veselá. Je skoro neuvěřitelné, že letos již oslaví své 92. narozeniny. Sice již špatně slyší a pohybuje se o dvou francouzských holích, ale je stále velmi čilá. V klášteře pomáhá s příležitostnými pracemi, ale hlavně se modlí za všechny z naší farnosti. Velmi se zajímala o to, jak to nyní v Novém Hrozenkově vypadá, protože sem již dlouho, kvůli svému zdravotnímu stavu, nemohla zavítat. Má velice ráda ptáčky a vůbec všechna zvířata, při hovoru se o nich často zmiňovala. Mnoho vzpomínala na klášter v Choryni, kde měli velké hospodářství, o které se mohla starat. Na cestu domů mi nezapomněla dát krabičku s cukrovím a dvě jablíčka.

Připravila Jana Vítková
Redakčně upraveno -IP-

Známe svůj kostel? - 13. část

V minulém díle jsme se věnovali dvevnému oltáři a svatostánku. Nyní si postupně

všimneme postav dalších svaych, kterými je svatostánek obklopen.

Všimneme si nejprve okenních vitráží, kde se to projevuje nejvýrazněji. Určitě je to také nejmladší prvek výzdoby presbyteria. (Tyto vitráže byly restaurovány na podzim roku 2008. Na Vánoce 2008 se farníci již mohli těšit jejich obnovenou barevností.) Je-li tedy

kostel zasvěcen svatému Janu Křtiteli, bezprostřednímu Předchůdci Páně, medailony v oknech doplňují tento moment zvěstování apoštolskými postavami: v okně vlevo je postava sv. Petra, knížete apoštolů, a vpravo sv. Pavla, apoštola národů, největšího misionáře všech dob. Doplňme hned, že vedle něho vidíme bratrské postavy sv. Cyrila a Metoděje, slovanských věrozvěstů. Čtveři-

ci oken sjednocuje obraz svaté Rodiny, o němž jsme se již zmínili jako o jednom z ústředních motivů kostelní výzdoby. Tento obraz velmi vhodně doplňuje centrální oltářní obraz Křtu Páně, při kterém byla zjevena Nejsvětější Trojice: Syn Boží stojí v Jordáně, nad hlavou se v podobě holubice vznášá Duch Svatý a v paprscích zní hlas Boha Otce. V této vertikále vidíme

tedy Trojici nestvořenou a věčnou. V paprscích vycházejícího slunce ve skleněné vitráži vlevo je horizontála svaté trojice stvořené (Sanctissima Trinitas creata), svaté Rodiny nazaretské. Zjevení rodiny jako nejdokonalejšího obrazu Boží Trojice: může být větší výzva křesťanskému společenství?

Sv. Petr, první z apoštolů a první papež! Nesmíme však zapomínat, že v minulosti byl

sv. Pavel

velmi živě vnímán také jako patron nesčetných řemesel, od rybářů a obchodníků s rybami až po zedníky, hrnčíře, hodináře. Dnes se na tyto nebeské patronáty zapomíná a mnohá řemesla vymírají. V minulosti však věřící řemeslníci na tyto vztahy velmi dbali – jistě přinejmenším tak, jako dodnes hasiči vzývají svého sv. Floriana. Nejinak tomu bylo i u nás. A tu bychom nemuseli tak docela zapomínat, že sv. Petr je i význačný patron kajicníků a zpovídacích se – jeden z prvních známých novozákonních kajicníků! Mohli bychom si to někdy připomenout při pohledu na prosvícené okno s jeho podobou... Ale napadají i všednější vztahy: my všichni, kdo potřebujeme nebo budeme potřebovat hůl jako pomocníka v chůzi, pomysleme na to, že neúnavný poutník sv. Petr je velký přímluvce proti bolestem nohou! A také bývá vzýván jako ochránce proti krádeži! Modleme se k němu v tomto nesvatém čase vykrádání kostelů a znesvěcování hřbitovů.

O věrnosti Petrovu stolci papežskému a prosbám za Svatého Otce snad ani není zapotřebí se zmiňovat.

(pokračování příště)
Připravil Mojmír Trávníček

✠ Boží milosti můžeme dojít k tomu, že utrpení se pro nás změní na rozkoš, protože láska dovede v čistých duších konat takové věci. ✠

Pozdrav ze země Panny Marie Guadalupské

Již jsou to dva týdny, co jsem poprvé vstoupil na mexickou půdu a chtěl bych se alespoň pár řádky s vámi podělit se svými prvními dojmy a postřehy, jak jsem cestoval a jak prožívám první dny v jiné kultuře, mezi lidmi jejichž řeči dosud ještě moc nerozumím, ale těším se na to až už konečně budu.

Odlétal jsem z Vídně v podvečer v sobotu 26. února přes Madrid, v Mexiku jsem i přes let dlouhý 17 hodin byl již v neděli ráno před půl šestou (kvůli 7 hodinovému časovému posunu). Na letišti mě čekal náš verbista páter Juan, který pochází z Irsku, ale v Mexiku působí již 49 let. Na svůj věk 82 let je opravdu velmi čilý. To on pro mne vyřídil všechny potřebné doklady a víza. Cestou z letiště do našeho misijního domu jsem mohl pozorovat město, které je "dost" velké jak rozlohou, tak počtem obyvatel (něco přes 23 milionů).

Již při mé první jízdě autem přes město mě udivilo, že každý jezdí jak chce, alespoň to tak na první pohled vypadá. Málokdo asi i ví, na co jsou směrovky a dopravní značky. Ale na druhé straně musím říci, že za dva týdny mého pobytu jsem ještě neviděl žádnou nehodu a to aut je zde samozřejmě velmi mnoho. Možná, že jízda autem tak trochu vystihuje i mentalitu lidí (alespoň jak jsem je zatím pozoroval): každý si jezdí jak chce, nemá problém jet na červenou, ale na druhé straně s tím počítá i druhého. Takže na silnici jsou zase velmi ohleduplní a všímaví. Pokud se jim někdo vmáčkne před auto, tak to prostě berou tak, že je to v pořádku, a jedou zase dál. Pokud jede sanitka nebo policejní auto s puštěným majákem tak si toho nikdo nevšímá. Nemá přednost a musí čekat, tak jako všichni ostatní. My jsme dokonce cestou předjeli policejní auto s puštěným majákem.

Co se týká lidí, jsou velmi otevření a srdeční. Co jsem měl zatím možnost pozorovat, každý mě přivítal s otevřenou náručí ... už jen jim rozumět, ale i to věřím, že časem přijde. A také, což platí o většině Mexičanů, jsou i velmi zbožní ... sice někdy ještě té je-

jich zbožnosti ne zcela rozumím. Zvláště pokud přijdou během mše do kostela, pokleknou k nějaké soše svatého, pomodlí se a v pohodě odejdou pryč. Svatostánku a právě probíhající mše si vůbec nevšimnou ... ale myslím, že už i to je o něco lepší, než kdyby kostel obešli. Tento jejich postoj snad časem také pochopím. Během Popeleční středy jsem měl možnost si to ještě více uvědomit, protože zde se uděloval Popelec po celý

P. Lukáš na místě, kde se poprvé zjevila Panna Maria pastýři Juanovi Diegovi

den. Kněz měl službu od rána a lidé si přicházeli kdy chtěli, speciálně jen po toto "požehnání" a hned zase šli pryč. Ale přicházelo jich mnoho a mnoho, ale vůbec jim nevadilo, jak jsou právě oblečení. Hlavně, že přišli ... ať už kuchař od hrnců i se zástěrou, nebo uklízečka s hadrem, či dělník v montérkách atd.. Jednoduše, velmi mnoho lidí. Je vidět, že lidé se zde za svoji víru nestydí.

Uvidím jak to bude na Kubě, kam bych měl po ukončení kurzu odejít.

Na kurz jsem začal chodit hned ve středu po mém příjezdu. Začátek je jako všude trošku těžší, protože vše je ve španělštině, a i když vysvětlují nějaké slovíčka, tak opět jen ve španělštině.

Ale díky Vaším modlitbám to jde docela dobře a už co to vím popovídat i španělsky. A vlastně, asi jsem si ani nikdy tak silně neuvědomoval sílu modlitby jako právě po tyto dny, kdy to není nejsnadnější. A mnozí mi moc chybíte, ale když od vás slyším že se modlíte, a hlavně cítím všechny vaše modlitby, tak navzdory smutku v srdci, je v něm i klid!

Tak ještě jednou se srdce Vám všem děkuji.

Včera jsem byl poprvé u Panny Marie Guadalupské a chci Vás ujistit, že jste tam byli všichni se mnou. Příště napíšu víc o tomto místě.

*Děkuji a pamatuji i já v modlitbách.
V lásce Ducha Svatého a v srdci s Vámi
Vám žehná + P. Lukáš Mizerák*

Pořad bohoslužeb Velikonoce 2011

Nový Hrozenkov

Úterý 19. dubna 2011 – úterý Svatého týdne

Mše svatá 8.00

Středa 20. dubna 2011 – středa Sv. týdne

Mše svatá 18.00

Čtvrtek 21. dubna 2011 - Zelený čtvrtek

Nešpory - večerní modlitba církve 17.30

Mše sv. - památka Poslední večeře 18.00

Pátek 22. dubna 2011 - Velký pátek

Ranní chvály - začátek adorace 9.00

Křížová cesta 17.15

Obřady Velkého pátku 18.00

Kostel otevřen pro adoraci do 22.00

Sobota 23. dubna 2011 - Bílá sobota

Ranní chvály - začátek adorace 9.00

(kostel celý den otevřen)

Konec adorace u Božího hrobu 19.45

Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty 20.00

Po obřadech požehnání velikonočních jídel

Neděle 24. dubna 2011 - Zmrtvýchvstání Páně

Mše svatá 9.15

Mše svatá pro děti 11.00

Pondělí 25. dubna 2011 – Velikonoční pondělí

Mše svatá 9.15

Mše svatá pro děti nebude sloužena

Dále dle pravidelného pořadu bohoslužeb

Karolinka

Pondělí 18. dubna 2011 – pondělí Sv. týdne

Mše svatá 18.00

Čtvrtek 21. dubna 2011 - Zelený čtvrtek

Nešpory-večerní modlitba církve 15.30

Mše sv. - památka Poslední večeře 16.00

Pátek 22. dubna 2011 - Velký pátek

Ranní chvály 8.00

Křížová cesta 15.15

Obřady Velkého pátku 16.00

Sobota 23. dubna 2011 - Bílá sobota

Ranní chvály - začátek adorace 8.00

(kostel celý den otevřen)

Konec adorace u Božího hrobu 17.45

Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty 18.00

Po obřadech požehnání velikonočních jídel

Neděle 24. dubna 2011 - Zmrtvýchvstání Páně

Mše svatá 8.00

Pondělí 25. dubna 2011 – Velikonoční pondělí

Mše svatá 7.30

Dále dle pravidelného pořadu bohoslužeb

**✠ Ježíši, Světlo nejvyšší, dej mi poznat sebe
a pronikni svým světlem moji temnou duši a vyplň sebou propaste mé duše. ✠**

ZPRÁVY Z CHARITY

Tříkrálová sbírka 2011

Letos proběhla tříkrálová sbírka v našem regionu ve dnech 7.-9. ledna 2011. Celkem koledovalo 72 skupinek a prosilo o dar pro potřebné. Celkový výtěžek z tříkrálové sbírky činil 516 494 Kč. V tomto roce se v N. Hrozenkově vybralo nejvíce z obcí od Hovězí po V. Karlovice a to celkem 115 758,- Kč.

Chtěla bych poděkovat všem koledníkům a těm, kteří se na sbírce jakkoli podíleli a také všem dárcům, kteří otevřeli svá srdce této dobré věci.

Výtěžek z letošní sbírky bude použit nejen na nový nátěr budovy Domu pokojného stáří v Novém Hrozenkově a na zakoupení služebního vozidla pro tento dům, ale na pomoc všem potřebným u nás i v zahraničí a samozřejmě chceme myslet také na ty, kteří se ocitnou v nenadálé kritické situaci a budou potřebovat finanční pomoc.

Jana Valentová

Reprezentační ples firmy Austin Detonator

V sobotu 5. března jsem se na základě pozvání zúčastnila reprezentačního plesu firmy Austin Detonator. Ples se uskutečnil v Domě kultury ve Vsetíně. Firma Austin Detonator je známá svou filozofií přispívat na dobročinné účely. I naše organizace se stala jedním ze tří subjektů, které získaly v průběhu večera příspěvek na svoji činnost. Z ruličkové tomboly nám připadla částka 30 674 Kč na zajištění provozu Charitní pečovatelské služby v oblasti, kde Charita Nový Hrozenkov poskytuje sociální služby seniorům. Firmě Austin Detonator bych chtěla tímto mnohokrát poděkovat za to, že část tohoto výtěžku přidělila naší organizaci a podpořila tak hlavní záměr Charity, umožnit seniorům zůstat co nejdéle v domácím prostředí.

Ing. Danuše Martinková, ředitelka

Pout' na Svatý Hostýn

Charita sv. Rodiny Nový Hrozenkov vás tímto opět zve na pravidelnou pout' na Sv. Hostýn, kterou každoročně pořádá. V tomto roce se koná se ve čtvrtek 19. května 2011. Pout' je určena především pro nemocné a méně pohyblivé seniory, ale samozřejmě i pro ostatní zájemce. Během celého zájezdu bude zajištěn zdravotnický doprovod. Přijedeme až před Baziliku na Sv. Hostýně. Cena zájezdu je 200 Kč. V ceně je započítán také oběd, zajištěný v poutním domě č. 3 s bezbariérovým přístupem. Odjezd v

7.45 hod z Velkých Karlovic, dále staví na všech autobusových zastávkách v trase do Hovězí. Přihlášky telefonicky na čísle 571 410 087, nebo v charitních domech v Novém Hrozenkově a v Halenkově. Pokud budete potřebovat odvoz z domu na zastávku, předem si jej u nás můžete domluvit.

*Na společně prožité chvíle
se těší zaměstnanci Charity.*

Terénní služby se přestěhovaly

Konec měsíce března znamenal pro Charitu Nový Hrozenkov velké stěhování. Stěhovaly se Pečovatelská, Ošetřovatelská služba a služba Osobní asistence.

Pečovatelská a Ošetřovatelská služba, které doposud sídlily v Karolince Na Ingstavu 652, se konečně stěhovaly do nových, větších prostor. Ty dosavadní již byly nedostačující. Vždyť v jedné malé kanceláři měly své sídlo vedoucí pečovatelské služby, vedoucí ošetřovatelské služby a sociální pracovnice. Druhá, ne o moc větší místnost tvořila zázemí pro více než dvě desítky pečovatelek

a sestřiček. Teď je ale vše jinak. Charita pro své potřeby získala od města Karolinky pronájem celého prvního patra bývalého sklářského internátu na Nábřežní ulici č.p. 175. Zde na pracovnice čekají prostorné kanceláře a místnosti, kde budou mít klidné zázemí pro svou práci. Vždyť tyto pečovatelky a sestřičky za jeden den objednou a pomohou více než dvěma stovkám uživatelů našich služeb od Hovězí po Velké Karlovice.

Na Nábřežní ulici se stěhuje také služba Osobní asistence. Jejím sídlem byl doposud Dům pokojného stáří v Novém Hrozenkově. Prostory které pracovnice využívaly, se také časem staly nevyhovujícími. Při narůstající počtu klientů je kvalitní zázemí velice potřebné.

Věříme, že se všem pracovnícím bude v novém prostředí líbit a že i Vy, ať už stávající nebo třeba budoucí uživatelé našich služeb oceníte, že tyto terénní služby od teď naleznete všechny na jedné adrese.

Jana Březovjáková

Pastorační a ekonomická rada farnosti

Ve dnech 27. února a 6. března proběhly volby do farních rad.

Pastorační rada

Členové z duchovní správy:

P. Marek Poláček, SVD a P. Rastislav Kršák, SVD
Zvolení členové:

za Nový Hrozenkov - Petřeková Ingrid, Bogdanovičová Ludmila, Ohryzek Pavel, Koňářik Jan

za Karolinku - Vítková Anežka, Kašpar Jiří, Vitek Ján, Tkadlecká Marie

Jmenování členové:

Fedorová Marie (Charita), Haferníková Jitka (Schola), Mgr. Štelclová Vladimíra (katechetka), Mgr. Havlová Martina ml. (katechetka), Bařáková Jana (varhanice)

Ekonomická rada

Předseda: P. Poláček Marek, SVD

za Nový Hrozenkov - Ing. Ondruš Jindřich, Černota Josef, Ing. Vrtělová V. Marie, Koňářik Vlastimil

za Karolinku - Kašpar Jiří, MUDr. Havel Josef, Švach Václav

Členové farních rad dostávají mandát na 4 roky. Výsledky voleb byly ohlášeny při bohoslužbách 13. března 2011.

*P. Poláček Marek, SVD
správce farnosti*

Svátość křtu přijali a novými farníky se stali

v Novém Hrozenkově

16. ledna – Filip Orság, Jan Koňářik,
Dominik Bátorla a Eliška Malíková
13. února – Miriam Petra Morounmubo

Adesina a Sára Vachalová

13. března – Martina Valíčková,
Jan Denis Kaláb a Zuzana Texlová

Do věčnosti nás předešli

koncem měsíce prosince

Božena Skýpalová (1925) z N. Hrozenkova
František Orság (1942) z N. Hrozenkova
Ludmila Orságová roz. Zbranková (1925)
z Karolinky
Jan Pavelka (1931) z Karolinky

v měsíci únoru

Jiřina Pokorná (1943) roz. Plánková
z N. Hrozenkova

v měsíci březnu

Božena Gášková (1945) roz. Orságová
z Karolinky

Ladislav Kovařík (1943) z Karolinky
Milada Vrtělová (1930) roz. Valchářová
z N. Hrozenkova

Jan Mateřánek (1928) z N. Hrozenkova
Antonie Pišková (1921) z N. Hrozenkova

✠ Utrpení je největší poklad na zemi – očišťuje duše.

V utrpení poznáme, kdo je našim skutečným přítelem. Skutečná láska se měří teploměrem utrpení. ✠

Akademie pro maminky

Milé babičky, maminky, milí farníci, jednota Orla Nový Hrozenkov vás srdečně zve na kulturní vystoupení nazvané „Akademie pro maminky“ do sálu Lidového domu v Novém Hrozenkově v neděli 15. května 2011 v 15:00 hodin, kde vystoupí děti a mládež z Orla, Vranečky, MŠ, ZUŠ, Scholy, cimbálové muziky Kotula a další účinkující z Nového Hrozenkova a Karolinky. Nebudou chybět ani soutěže.

Těšíme se na vás.

členové Orla

Noc kostelů 2011

V pátek 27. května 2010 proběhne ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince již druhý ročník celorepublikové akce „Noc kostelů“.

Program bude zahájen pantomimou „Čeští světci“ v 18 hodin, po ní bude následovat varhanní koncertík žáků ZUŠ Karolinka prokládaný meditacemi o hudbě. P. Marek se všem přítomným přimluví od 19 hodin, poté vyslechne koncert „Chval Pána zpěvem“ se sólovým zpěvem Zuzany Kocurkové, přednášku P. Rastislava Kršáka SVD „Rozlišování duchů“ a zakončíme v 21 hodin adorací se zpěvy z Taizé.

za tým pořadatelů Martina Havlová ml.

Farní ples

Již počtvrté se můžeme těšit na farní ples, který je opět naplánován 2 týdny po Velikonocích. Tentokrát to vychází až na sobotu 7. května 2011, a tak konečně nemusíte přijít v teplých kozačkách a dlouhých kabátech.

Ples bude zahájen P. Markem v 19.30 hod a ukončen dle zájmu a vaší taneční výdrže. K tanci a poslechu zahraje oblíbená Polančanka. (Chlapi slíbili že s sebou tentokrát vezmou i své mladičké kolegy.) Určitě se již těšíte na farní seriál, jehož 3. díl (z plánovaných 250 dílů) budete moci shlédnout. Kromě seriálu se již nacvičuje minimuzikál „Válach v nebi“... Příspěvky a věcné dary do tomboly můžete P. Markovi nosit na faru v pátek před plesem 6. května 2011 od 8 do 21 hodin (vyjma času mše svaté). Také je možno je přinést v sobotu 7. května od 9 do 11 hodin, kdy na faře bude přítomen někdo z farnosti.

Prosíme Vás o výpomoc při přípravě sálu, a to v pátek 6. května od 17 hodin.

Vstupenky s místenkou je možno zakoupit

o nedělích 24. dubna 2011 (Zmrtvýchvstání Páně) a 1. května 2011 vždy po mši svaté a před „dětskou“ mší svatou (v N. Hrozenkově). V Novém Hrozenkově se budou prodávat před hlavním vchodem do kostela a v Karolince v místnosti pod věží. Vstupenky je možno rezervovat již od pondělí 18. dubna 2011 na tel číslo: 604279637.

Na všechny se již moc těší

P. Marek a „Anča“

Zapisování úmyslů

V sobotu 28. května 2011 od 8 do 11 hodin se v Novém Hrozenkově na faře budou zapisovat úmysly na druhé pololetí tohoto roku (červenec-prosinec 2011). V Karolince se úmysly budou zapisovat v neděli 29. května 2011 po mši svaté v místnosti pod věží.

Mše svaté pro děti a první svaté přijímání

Naposledy bude „dětská mše svatá“ v Novém Hrozenkově v 11 hodin sloužena v neděli 15. května 2011, protože o následujících nedělích budeme slavit první svaté přijímání. Mše svaté pro děti budou opět obnoveny až po letních prázdninách v měsíci září.

V neděli 5. června 2011 budeme slavit první svaté přijímání s dětmi z Nového Hrozenkova v 9.15 hod ve farním kostele v Novém Hrozenkově. S dětmi z Karolinky 22. května v 11 hod ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince.

Setkání rodičů všech prvopřijímacích dětí (z Nového Hrozenkova i Karolinky) bude společné v neděli týden po Velikonocích dne 1. května 2011 v kostele v Novém Hrozenkově. Účast rodičů je nutná!

Pout' do Stanovnice

Zveme vás na tradiční pout' u kapličky Panny Marie ve Skaliči v pondělí 30. května 2011 v 16 hodin. Je třeba se modlit za dobré počasí, abychom tuto naši pout' nemuseli přesouvat.

Slavnost Božího Těla

V tomto roce připadla slavnost Božího Těla a Krve Páně na 23. června, tedy na čtvrtek, který je před poutní slavností ve farním kostele v Novém Hrozenkově, a proto ji nemůžeme slavit v neděli. Procesí bude jen v den slavnosti ve čtvrtek kolem kostela v Karolince i v Novém Hrozenkově.

Poutní slavnosti

Poutní slavnost ve farním kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově budeme slavit v neděli 26. června 2011, mše svaté v 7.30 hod a 9.15 hod. Poutní slavnost ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince bude slavena v neděli 17. července 2011, mše svaté v 7.30 hod a 11.00 hod.

Setkání lidí dobré vůle

Již tradiční setkání lidí dobré vůle z obou stran hranic na hřebeni Javorníků se letos uskuteční právě v den oslav svátku slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje v úterý 5. července 2011, slavnostní mše svatá bude slavena v 11 hodin. O této slavnosti budete podrobně informováni v příštím čísle.

Farní pout'

Předběžně vás informujeme o termínu konání farní pouti od pátku 19. srpna do neděle 21. srpna 2011. Letos bychom chtěli navštívit ještě neprozkoumaná místa na severu diecéze ostravsko-opavské a diecéze královohradecské. Děkujeme za vaše případné tipy.

Příprava snoubenců

Nejbližší termín pro přípravu snoubenců před přijetím svátosti manželství je 14.-15. května 2011, a potom 3.-4. září 2011. Příprava v červenci, která byla původně naplánována se ruší, protože termín v září bude vhodnější kvůli časovému odstupu jednotlivých příprav. Opět prosím snoubence, aby se ke sňatku nahlásili minimálně 3 měsíce předem a přípravu si naplánovali tak, aby ji stihli absolvovat.

Svátost biřmování

Přesný termín přijetí svátosti dosud neznáme, čekáme na datum které nám určí arcibiskupství, ale předběžně je naplánována některá neděle v měsíci říjnu. Tento termín byl znám již když jsme začínali přípravu k přijetí této svátosti. Přesný termín bude znám na začátku letních prázdnin.

Další číslo farního zpravodaje vyjde na hrozenkovskou pout' 26. června 2011, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 13. června 2011.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti*